

Č.j. R 21/2003

V Brně dne 15. července 2004

V řízení o rozkladu, který proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 21. 7. 2003 č.j. S 74/03-3600/03-ORP ve věci porušení ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, podal účastník řízení – **Komora veterinárních lékařů České republiky**, se sídlem Brno, Palackého 1 – 3, PSČ 612 41, IČ 44 01 53 64, zastoupená na základě plné moci ze dne 21. 3. 2003 JUDr. Jaroslavem Klimešem, advokátem v advokátní kanceláři Bezucha, Klimeš, Dostálová, v.o.s., se sídlem Olomouc, Wellnerova 1, PSČ 772 00, jsem podle ustanovení § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, na návrh zvláštní komise ustavené podle § 61 odst. 2 téhož zákona

r o z h o d l

takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 21. 7. 2003 č.j. S 74/03-3600/03-ORP **p o t v r z u j i** a podaný rozklad **z a m í t á m**.

O d ů v o d n ě n í

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) vydal dne 21. 7. 2003 rozhodnutí č.j. S 74/03-3600/03-ORP, v jehož první výrokové části deklaroval, že Komora veterinárních lékařů České republiky, se sídlem Brno, Palackého 1 – 3, PSČ 612 41, IČ 44 01 53 64 (dále jen „účastník řízení“ nebo „Komora“), tím, že svým sněmem dne 14. 11. 1998 schválila ustanovení § 11 odst. 6 Profesionálního řádu, a v následujícím období nedodržování tohoto ustanovení ze strany svých členů projednávala a sankcionovala, porušila v období od 14. 11. 1998 do 30. 6. 2001 ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 63/1991 Sb.“), a v období od 1. 7. 2001 až dosud ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb.,

o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (dále jen „zákon“ nebo „zákon o ochraně hospodářské soutěže“). Schválení ustanovení § 11 odst. 6 Profesního řádu sněmem Komory je totiž zakázaným a neplatným rozhodnutím sdružení soutěžitelů, které vedlo k narušení hospodářské soutěže na trhu poskytování veterinárních léčebných a preventivních činností s dopadem zejména na chovatele podnikající v chovu zvířat.

Za porušení ustanovení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže uložil Úřad podle ustanovení § 22 odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže účastníkovi řízení pokutu ve výši 200 000 Kč a jednání shora specifikované bylo účastníkovi řízení ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže zakázáno. Podle ustanovení § 23 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže uložil Úřad ve 4. výrokové části opatření k nápravě spočívající v povinnosti Komory informovat své základní články uvedené v § 8 odst. 1 zákona č. 381/1991 Sb., o Komoře veterinárních lékařů České republiky a prostřednictvím Časopisu Komory také všechny své členy o rozhodnutí Úřadu, a zrušit ustanovení § 11 odst. 6 Profesního řádu a o jeho zrušení informovat všechny své členy, a to v Úřadem stanovené lhůtě.

Proti tomuto rozhodnutí podal účastník řízení rozklad, ve kterém namítá, že Úřad v napadeném rozhodnutí zjištěný skutkový stav nesprávně právně interpretoval, když dovedl, že předmětné ustanovení § 11 odst. 6 Profesního řádu Komory a jeho aplikace v praxi měla ve značné míře nepříznivý vliv na chování soutěžitelů na relevantním trhu poskytování veterinárních léčebných a preventivních činností. Podle účastníka řízení nebyl dopad na chovatele, s výjimkou tří svědeckých výpovědí, jakkoliv dále ve správním řízení relevantně a skutkově zjišťován.

Účastník řízení má za to, že Úřad se ve svých úvahách nikterak podrobně nezabýval jím tvrzenými skutečnostmi, že předmětné ustanovení Profesního řádu bylo zákonitým a logickým vyústěním jedině možného řešení v situaci, kdy nebylo možné dosáhnout ochrany oprávněných zájmů svých členů jiným způsobem, než který zvolila Komora. Úřad údajně ani nepřihlédl k jejímu argumentu, že ustanovení § 11 odst. 6 Profesního řádu bylo schváleno v období špatné platební morálky chovatelů hospodářských zvířat v důsledku nepříznivých ekonomických podmínek a situace na relevantním trhu v důsledku probíhající restrukturalizace zemědělské prvovýroby, zejména z pohledu živočišné výroby. Účastník řízení se domnívá, že předmětné ustanovení nepůsobilo protisoutěžně, naopak působilo na zlepšující se platební morálku chovatelů. Významnou skutečností při hodnocení možností působení jednotlivých veterinárních lékařů na relevantním trhu je podle názoru účastníka rovněž specifikace výkonu veterinárních činností některých veterinárních lékařů včetně spojení určitého chovatele s daným teritoriem. Podle názoru účastníka řízení neobstojí argumentace Úřadu o nepříznivém dopadu na chovatele, neboť ve srovnání s nepříznivými dopady na některé veterinární lékaře, kteří byli konkrétně těmito chovateli ekonomicky poškozeni, a to nejen ve formě materiální, ale rovněž morální a motivační.

Komora dále uvádí, že při ústním jednání konaném dne 21. 3. 2003 navrhla ve smyslu ustanovení § 7 odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže předložení znění závazného výkladu předmětného ustanovení Profesního řádu Úřadu za účelem konzultací či posouzení, zda i tato „pozměněná dohoda“ (novelizované znění Profesního řádu) podléhá zákazu dohod podle ustanovení § 3 až 6 téhož zákona či nikoliv. Účastník řízení má za to, že byl Úřadem zkrácen na svých právech, neboť Úřad se v rozporu s tímto ustanovením zákona o ochraně hospodářské soutěže předloženým návrhem nezabýval a bez dalšího oznámil Komoře dne 6. 5. 2003, že zahajuje správní řízení ve věci.

Účastník řízení nesouhlasí se závěrem Úřadu, že skutečná míra narušení soutěže na relevantním trhu je s přihlédnutím k okolnostem a plnění § 11 odst. 6 Profesionálního řádu ze strany členů Komory nepochybně vyšší, než by vyplývalo z počtu případů projednávaných a sankcionovaných Komorou, což dovozuje z vysoké míry povědomí členů Komory o existenci tohoto ustanovení, aniž uvádí, u jakého počtu veterinárních lékařů má tyto skutečnosti za prokázané. Při posuzování míry narušení soutěže dále Úřad podle účastníka řízení nesprávně dovozuje, že více než 90 % všech členů Komory se může ucházet u chovatelů o poskytování veterinárních léčebných a preventivních činností. Tento závěr neodpovídá současnému stavu poptávky odběratelů veterinárních služeb a rovněž ani profesnímu zaměření jednotlivých veterinárních lékařů působících na relevantním trhu.

Podle účastníka řízení Úřad v napadeném rozhodnutí nesprávně interpretuje, že samotné rozhodnutí Komory o předmětném ustanovení Profesionálního řádu již zužuje okruh soutěžitelů na straně poptávky. Účastník řízení k tomu namítá, že ke zúžení okruhu soutěžitelů na relevantním trhu nedošlo, naopak se značně zvýšila platební morálka těch chovatelů, kteří v minulosti některé veterinární lékaře bezostyšně ekonomicky vydírali.

Komora ve svém rozkladu rovněž nesouhlasí s výší uložené pokuty 200 000 Kč, neboť je podle ní nepřiměřená, a to i s ohledem na skutečnost, že předseda Úřadu tentýž den, tj. 21. 7. 2003, vydal pod č.j. R 1/2001-A další rozhodnutí, ve kterém uložil Komoře další pokutu ve stejné výši, tj. 200 000 Kč. Úřad při stanovení výše pokuty vzal v úvahu především stav finančních prostředků na účtu Komory, který je dlouhodobou finanční rezervou Komory nezbytnou především pro financování dlouhodobých sociálních a vzdělávacích programů členů Komory. Úřad dále při uložení pokuty pouze zmínil hospodářský výsledek za poslední zdaňovací období, aniž by se podrobně zabýval, jakým způsobem výše pokuty ovlivní hospodářský výsledek za rok 2003.

Účastník řízení dále poukazuje na skutečnost, že v celém průběhu správního řízení, ale i před jeho zahájením, poskytoval Úřadu vždy nezbytně nutnou součinnost. Úřad přitom stanovenými termíny, četností a rozsahem požadovaných informací „zahlcovал“ Komoru touto administrativou natolik, že administrativní pracovníci Komory tyto úkony činili a vyřizovali přednostně na úkor jiných neméně důležitých úkolů.

Na základě všech shora uvedených skutečností navrhuje účastník řízení, aby předseda Úřadu rozhodnutí ze dne 21. 7. 2003 č.j. S 74/03-3600/03-ORP v plném rozsahu zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Správní orgán prvního stupně neshledal důvody pro postup podle ustanovení § 57 odst. 1 správního řádu a v souladu s odst. 2 téhož ustanovení správního řádu postoupil věc k rozhodnutí orgánu rozhodujícímu o rozkladu.

Dne 2. 6. 2004 nabyl účinnosti zákon č. 340/2004 Sb., kterým se mění zákon č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), a některé další zákony. Podle ustanovení článku III odst. 1 Přejícných ustanovení se řízení zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí podle dosavadních předpisů. Z tohoto důvodu je případ i nadále posuzován z hlediska zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, ve znění platném do 1. 6. 2004.

Podle ustanovení § 59 odst. 1 správního řádu jsem napadené rozhodnutí přezkoumal v celém rozsahu a o námitkách uplatněných účastníkem řízení v rozkladu uvážil následovně:

1. Skutková podstata

Nejprve jsem se zabýval posouzením skutkové podstaty správního řízení č.j. S 74/03, jež byla Úřadem shledána v porušení ustanovení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže.

Ustanovení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže stanoví, cit.: *„Dohody mezi soutěžiteli, rozhodnutí jejich sdružení a jednání soutěžitelů ve vzájemné shodě (dále jen „dohody“), které vedou nebo mohou vést k narušení hospodářské soutěže, jsou zakázané a neplatné, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak nebo pokud Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) nepovolí svým rozhodnutím nebo vyhláškou z tohoto zákazu výjimku.“* Ustanovení § 3 odst. 1 zákona tedy stanoví tři samostatné typy jednání, jež zákonodárce z legislativně technického hlediska subsumoval pod legislativní zkratku „dohody“, která jsou jednáním protisoutěžním. Jde o dohody soutěžitelů v užším právním slova smyslu, rozhodnutí sdružení soutěžitelů a jednání soutěžitelů ve vzájemné shodě, které vedou nebo mohou vést k narušení hospodářské soutěže. Pojem „rozhodnutí sdružení soutěžitelů“ je v zájmu efektivní ochrany hospodářské soutěže konzistentně vykládán široce a zahrnuje nejen rozhodnutí, dohody, pokyny, usnesení orgánů sdružení či opatření jeho výkonných orgánů, ale také stanovy, vnitřní předpisy či návody na jednání. Z hlediska kvalifikace jako rozhodnutí protisoutěžního, které je možno subsumovat pod ustanovení § 3 odst. 1 zákona, nemusí jít nutně o rozhodnutí závazné pro členy sdružení. Stejně tak se nemusí jednat o konsensus všech členů sdružení. Pro protiprávnost jednání sdružení postačí, je-li způsobilé nahradit jinak samostatné a nezávislé rozhodování soutěžitelů. Zásadní otázkou však vždy zůstává, zda takové rozhodnutí sdružení soutěžitelů bez ohledu na formu přijetí a jeho závaznost vede či může vést k narušení hospodářské soutěže na daném relevantním trhu. Pro konstataci porušení tohoto ustanovení zákona o ochraně hospodářské soutěže je tedy nezbytné vedle existence jednoho typového druhu jednání prokázat, zda toto jednání vede nebo alespoň může vést k narušení hospodářské soutěže. Za tímto účelem je pak Úřad ve smyslu ustanovení § 3 odst. 4 a 32 odst. 1 správního řádu povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, tedy všechny právně významné skutečnosti pro posouzení a rozhodnutí v dané věci.

Ve smyslu shora uvedeného jsem uvážil o závěrech, k nimž dospěl orgán prvního stupně ve výrokové části I. napadeného rozhodnutí, a zjistil jsem, že námitky účastníka řízení nejsou opodstatněné. Tvrzení účastníka řízení, že řádné úhrady veterinárních služeb ze strany chovatelů podnikajících v chovu zvířat přispívají k fungování soutěže na relevantním trhu, lze vztáhnout jako obecné pravidlo platné pro vertikální vztahy na všech trzích. Podnikání je však vždy doprovázeno jistými riziky spočívajícími např. i v riziku neobdržení platby za poskytnuté služby. Způsob, jakým se Komora rozhodla poskytnout svým členům ochranu před těmito riziky podnikání, považuji za negativní zásah do samotné podstaty fungování volné soutěže jako ekonomického jevu. Rizika vyplývající z podnikání totiž spočívají na každém veterinárním lékaři vstupujícím na relevantní trh. Je nezbytné, aby byla zajištěna možnost volného vstupu na trh a tedy nabízení služeb všem chovatelům, bez ohledu na to, zda případně dluží jinému veterinárnímu lékaři. Přijetím ustanovení § 11 odst. 6 Profesního řádu se veterinárními lékaři, členům Komory, omezují možnosti uplatnit své služby u všech chovatelů, když zejména veterinárními lékaři nově vstupujícími na trh uplatňování tohoto ustanovení Profesního řádu byl ztížen přístup k zakázkám právě od „dlužících“ chovatelů.

Prosazování zákazu poskytovat služby těmto chovatelům tak dochází ke zkreslování soutěže. Nelze přitom nezohlednit, že dluh chovatele vůči veterinárnímu lékaři může být i jen domnělý. Pokud tedy jde o námitky účastníka řízení ohledně účelu ustanovení § 11 odst. 6 Profesionálního řádu, dospěl jsem k závěru, že Komora jednala nad rámec svých oprávnění, když přijala ustanovení § 11 odst. 6 Profesionálního řádu, neboť regulace vztahu „nabídky a poptávky“ na vymezeném relevantním trhu ze strany účastníka řízení, tj. sdružení nezávislých soutěžitelů, představuje nepřipustný zásah do volné hospodářské soutěže. V této souvislosti neobstojí ani tvrzení účastníka, že na daném relevantním trhu byla špatná platební morálka nebo že mezi základní oprávnění Komory podle zákona č. 381/1991 Sb., o Komoře veterinárních lékařů České republiky, patří prosazovat a hájit zájmy svých členů. V této souvislosti poukazují na rozsudek Evropského soudního dvora, který v případě T-29/92, *Vereiniging van Samenwerkende Prijsregelende Organisaties in de Bouwnijverheid (SPO)*, 1995 ECR II-289, deklaroval, že jakékoli tvrzení, že restriktivní dohody jsou ospravedlnitelné, protože mají za cíl zajistit spravedlivé podmínky hospodářské soutěže na trhu, je ze své podstaty nepodložené a musí být odmítnuto.

Dopady přijetí a uplatňování předmětného ustanovení Profesionálního řádu jsem shledal zejména vůči chovatelům podnikajícím v chovu zvířat, kteří jsou omezeni v přístupu k veterinární léčebné a preventivní službě. Postup Komory by mohl způsobit až ekonomickou likvidaci chovatelů, např. prohlášení konkurzu, nebyla-li poskytnuta jejich chovům potřebná veterinární péče. Oproti námitce účastníka řízení konstatuji, že negativní dopad ustanovení § 11 odst. 6 Profesionálního řádu na chovatele nebyl ve správním řízení č.j. S 74/03 potvrzen jen třemi svědeckými výpověďmi, nýbrž vyplývá i z jednání s účastníkem řízení samotným. V rámci ústního jednání účastník řízení totiž potvrdil, že v případě dluhu chovatele za veterinární péči přestali veterinární lékaři u chovatelů poskytovat preventivní veterinární péči jejich chovu (protokol z ústního jednání ze dne 14. 5. 2003, strany 8 – 14 správního spisu). Důkazy, jež jsou součástí spisového materiálu, včetně korespondence s účastníkem řízení předložené svědky a dále pak též postoj účastníka řízení k ustanovení § 11 odst. 6 Profesionálního řádu vyplývající z článku předsedy Čestné rady Komory (*Časopis Komory veterinárních lékařů České republiky*, č. 10/1999), dostatečně prokazují negativní dopad předmětného ustanovení Profesionálního řádu a jeho dodržování na chovatele. Upřesňuji pouze, že oproti účastníkem řízení uváděným chovatelům podnikajícím v chovu hospodářských zvířat je v napadeném rozhodnutí zjišťován dopad na chovatele podnikající v chovu zvířat, neboť veterinární léčebné a preventivní činnosti nejsou poskytovány jen chovatelům hospodářských zvířat, nýbrž i dalším kategoriím zvířat jako např. chovům dostihových koní, plemenných psů atd.

Uvážil jsem rovněž o účastníkem řízení namítaném hodnocení výpovědí svědků ve vztahu k prokázání škody způsobené konkrétnímu chovateli. Dospěl jsem přitom k závěru, že předmětem správního řízení č.j. S 74/03 bylo zjištěné narušení soutěže na vymezeném relevantním trhu poskytování veterinárních léčebných a preventivních činností v důsledku rozhodnutí sdružení soutěžitelů, a nikoli prokazování škody vzniklé jednotlivým chovatelům. Úřad v napadeném rozhodnutí neargumentuje způsobenou škodou, nýbrž konstatuje, že plnění ustanovení § 11 odst. 6 Profesionálního řádu mohlo chovatelům způsobovat ekonomické ztráty (strany 16 a 21 napadeného rozhodnutí). Skutečnost, že plnění ustanovení § 11 odst. 6 Profesionálního řádu členy Komory skutečně způsobovalo chovatelům podnikajícím v chovu zvířat ekonomické problémy, dokazuje např. výpověď svědka MVDr. S., předsedy Čestné rady Komory v letech 1998 a 1999 (strany 54 – 58 správního spisu), ale i jiné důkazy listinného charakteru (korespondence mezi Komorou a chovatelem Li., strana 95 správního spisu), nasvědčující důsledkům zcela konkrétního charakteru např. přerůstání žíru, nemožnost

prodat zvířata na jatka bez získání osvědčení o zdravotním stavu zvířat a nálezové situaci v chovu, vydávaného právě v rámci preventivní veterinární péče (např. strany 74 - 77 správního spisu). Námitkám účastníka řízení týkajícím se hodnocení výpovědí svědků a prokázání narušení hospodářské soutěže tedy rovněž nepřisvědčuji.

Pokud jde o námitky účastníka řízení týkající se skutečné míry narušení hospodářské soutěže, shledal jsem, že pro právní hodnocení případu nebylo nezbytné oslovit všechny členy Komory a zjišťovat tak konkrétní počet členů k doložení „vysoké míry jejich povědomí o předmětném ustanovení Profesního řádu“, jak namítá účastník řízení, neboť tato vysoká míra povědomí prokazatelně vyplynula z jiných skutečností. V řízení bylo totiž zjištěno, že na sněmu Komory konaném dne 14. 11. 1998, na němž bylo ustanovení § 11 odst. 6 Profesního řádu přijato, bylo osobně přítomno 173 členů Komory (přehled hlasování, strana 63 spisu č.j. P 1099/03). Zbývající členové Komory pak byli s uvedeným ustanovením seznámeni prostřednictvím Časopisu Komory veterinárních lékařů České republiky, stejně jako byli informováni o bilanci plnění předmětného ustanovení Profesního řádu po určité době (strany 7 – 12 napadeného rozhodnutí).

Dále jsem posoudil námitku účastníka řízení týkající se hodnocení možností působení jednotlivých veterinárních lékařů na relevantním trhu a zjistil jsem, že sám účastník řízení Úřadu doložil (strana 172 – 173 správního spisu), že veterinární lékaři nejsou omezeni v poskytování veterinární péče kterýmkoliv zvířatům, tj. že nejsou omezeni na žádnou skupinu zvířat. Je sice pravdou, že někteří veterinární lékaři se specializují na chov určitého druhu zvířat, např. na koně nebo drůbež, to však neznamená, že v případě poklesu poptávky po veterinárních službách u dané skupiny zvířat musí veterinární lékař zcela odejít z trhu poskytování veterinárních léčebných a preventivních činností. Držitelé osvědčení 1 a osvědčení 2 mohou bez jakéhokoli omezení poskytovat veterinární služby kterékoli skupině zvířat. Ze seznamu všech členů Komory (strana 15 – 48 správního spisu) vyplývá, že držitelem osvědčení 1 je celkem 1522 veterinárních lékařů, osvědčení 2 pak drží 683 veterinárních lékařů, tj. celkem 2 205 veterinárních lékařů z počtu 2 278, kteří mohou podle vývoje poptávky poskytovat péči právě té skupině zvířat, o jejíž chov je v daném okamžiku největší zájem. Potvrzuji tedy zároveň závěr Úřadu, že více než 90 % všech členů Komory se může ucházet u chovatelů o poskytování veterinárních léčebných a preventivních činností. Závěry Úřadu ostatně dokládá nejen shora uvedené vyjádření účastníka řízení, ale i faktický stav na trhu. Za posledních cca 10 let se vývoj orientace veterinárních lékařů na trhu výrazně změnil – ze 75 % veterinárních lékařů orientujících se na chovy zvířat klesl na cca 30 %.

Přezkum skutkové podstaty předmětného správního řízení uzavírám s tím, že ve správním řízení č.j. S 74/03 bylo porušení ustanovení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže nepochybně prokázáno, přičemž žádné z námitek účastníka řízení jsem nevyhověl.

2. Procesní vady

Návrh dle § 7 odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže

Pokud jde o účastníkem řízení namítané neposouzení návrhu dle ustanovení § 7 odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže, přezkoumal jsem postup orgánu prvního stupně a zjistil jsem na základě spisového materiálu, že poté, kdy byla Komora při ústním jednání konaném dne 21. 3. 2003 (protokol o jednání o poskytnutí informací dle § 21 odst. 7 zákona o ochraně hospodářské soutěže, strany 38 – 40 správního spisu) a opakovaně dopisem Úřadu ze

dne 31. 3. 2003 (strany 43 – 44 správního spisu) upozorněna na možné protisoutěžní účinky ustanovení § 11 odst. 6 Profesionálního řádu, zaslala Úřadu přípis ze dne 22. 4. 2003 (strany 52 – 58 správního spisu), jenž obsahoval závazný výklad předmětného ustanovení Profesionálního řádu včetně nových odstavců, které měly výklad § 11 odst. 6 Profesionálního řádu zpřesnit. Z protokolu o ústním jednání konaném dne 21. 3. 2003, ani z přípisu účastníka řízení ze dne 22. 4. 2003 však nikterak nevyplývá, že by se z jeho strany jednalo o návrh na určení ve smyslu ustanovení § 7 odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Námitku účastníka řízení proto neshledávám jako oprávněnou.

Podklady pro rozhodnutí

Dále jsem se zabýval námitkou účastníka řízení ohledně nepřiměřeného zatěžování účastníka řízení v souvislosti vyžadováním informací, a to jak z hlediska časového, tak i z hlediska jejich rozsahu. Úřad v průběhu správního řízení č.j. S 74/03 vyžadoval po účastníkovi řízení podklady jako např. aktuální seznam členů Komory, přehled případů oznámeného porušení ustanovení § 11 odst. 6 Profesionálního řádu, účetní výkazy atd. Ze spisu správního řízení vyplývá, že lhůty pro zaslání podkladů, jež Úřad ve svých žádostech (např. strana 45 správního spisu) stanovil, nebyly s ohledem na rozsah požadovaných informací nikterak neadekvátní, přesto Úřad na základě žádostí účastníka řízení (např. strana 47 správního spisu) tyto lhůty opakovaně prodloužil (strana 49 správního spisu). Dospěl jsem tedy k závěru, že ani tato námitka účastníka řízení není oprávněná.

3. Pokuta

K námitce účastníka řízení posoudil jsem výši uložené pokuty, a to s ohledem na všechna kritéria stanovená § 22 odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Úřad přihlédl nejen k závažnosti protisoutěžního jednání, k charakteru relevantního trhu poskytování veterinárních léčebných a preventivních činností, k dopadům protisoutěžního jednání na trh a konečné spotřebitele, ale i k délce porušování zákona a míře skutečného narušení hospodářské soutěže i zjištěnému zavinění (strany 24 – 25 napadeného rozhodnutí).

Ve správním řízení bylo prvostupňovým orgánem posuzováno, zda uložení pokuty a její výše nemůže účastníka řízení existenčně ohrozit či narušit jeho chod a realizaci práv a povinností vyplývajících pro něj ze zákona č. 381/1991 Sb., o Komoře veterinárních lékařů České republiky. Oproti tvrzení účastníka řízení, že Úřad vzal v úvahu především stav finančních prostředků na účtu Komory, jsem zjistil, že Úřad hodnotil majetkovou situaci Komory komplexně z hlediska všech jejích rozhodujících položek příjmů a výdajů, včetně závazků a celkového majetku Komory. Zjišťoval také, zda údaje za poslední ukončený kalendářní rok nepředstavují mimořádnou či zásadně odlišnou účetní a majetkovou situaci Komory oproti roku 2001.

Pochybení Úřadu jsem však shledal ve skutečnosti, že ve správním řízení č.j. S 74/03 nebylo přihlédnuto ke skutečnosti, že účastník řízení porušil zákon o ochraně hospodářské soutěže opakovaně (správní řízení č.j. S 70/00, rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci 2 A 5/2002 – 41 ze dne 28. 11. 2002). Přestože toto kritérium zakládá možnost zvýšení ukládané pokuty, mám za to, že sankce ve stávající výši dostatečně zajistí její preventivní a represivní funkci. V této souvislosti pak účastníkem uváděnou námitku, že Úřad při ukládání pokuty nezohlednil skutečnost, že dne 21. 7. 2003 byla rozhodnutím předsedy Úřadu č.j. R 1/2001 – A ze dne 21. 7. 2003 účastníkovi řízení pravomocně uložena pokuta rovněž ve výši 200 000 Kč, považuji vzhledem ke shora uvedenému pochybení Úřadu za neopodstatněnou.

Ze všech shora uvedených důvodů jsem dospěl k závěru, že hospodářská a majetková situace Komory nebrání uhrazení pokuty uložené v tomto správním řízení, a proto výrokovou část III. napadeného rozhodnutí potvrzuji.

4. Závěr

Po přezkoumání celého rozkladem napadeného rozhodnutí, kdy jsem zjištěné skutečnosti hodnotil jak jednotlivě, tak ve všech jejich vzájemných souvislostech, jsem neshledal v postupu orgánu prvního stupně žádným věcných či procesních pochybení, jež by odůvodňovala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání a rozhodnutí, případně zastavení správního řízení ve věci. Ve správním řízení č.j. S 74/03 bylo nepochybně prokázáno, že Komora porušila v období od 14. 11. 1998 do 30. 6. 2001 ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů, a v období od 1. 7. 2001 ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, a to tím, že svým sněmem schválila dne 14. 11. 1998 ustanovení § 11 odst. 6 Profesionálního řádu, a v následujícím období nedodržování tohoto ustanovení ze strany svých členů projednávala a sankcionovala. Schválení ustanovení § 11 odst. 6 Profesionálního řádu je totiž zakázaným a neplatným rozhodnutím sdružení soutěžitelů, které vedlo k narušení hospodářské soutěže na trhu poskytování veterinárních léčebných a preventivních činností s dopadem zejména na chovatele podnikající v chovu zvířat.

Uzavírám tedy, že po přezkoumání věci v celém rozsahu jsem ze všech shora uvedených důvodů a na základě návrhu rozkladové komise rozhodl tak, jak je ve výroku uvedeno.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle ustanovení § 61 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, dále odvolat.

Ing. Josef Bednář
předseda
Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Rozhodnutí obdrží:

Komora veterinárních lékařů České republiky
Palackého 1 – 3
612 41 Brno

Advokátní kancelář Bezucha, Klimeš, Dostálová, v.o.s.
JUDr. Jaroslav Klimeš, advokát
Wellnerova 1
772 00 Olomouc

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 22. 7. 2004 a stalo se vykonatelným dle jednotlivých výrokových částí.